

BROSSA

Em desperto cridant, amb un crit aterridor. El mateix malson de cada nit: somio que em surt brossa per la boca, vomitant sense control. Tremolo i suo; m'assec al llit amb els peus a terra. Miro el despertador a la tauleta de nit: les sis de la matinada.

La dolça Iria em mira des de la fotografia que tinc emmarcada , amb un tendre somriure, els cabells ben negre, el serrell una mica llarg que li tapa lleugerament els ulls brillants i foscos. Just al costat hi ha una targeta de visita: “ Mestre Vident, teràpies de regressió”.

L'ignore.

M'aixeco: sé que aquesta nit ja no seré capaç de tornar a dormir. Durant una hora castigo el meu cos: abdominals, esquats, flexions, dominades... Fer exercici físic és de les poques coses que aconseguixen calmar els meus dimonis. Després, em dono una dutxa molt calenta: les llàgrimes que vesso cada matí es barregen amb l'aigua, sense deixar proves del meu patiment.

Em vesteixo i, després d'un bon esmorzar, surto cap a la feina. L'arquitectura és la meva passió. Treballo en un prestigiós despatx d'arquitectes, tinc èxit, guanyo molts diners, un pis de luxe, un cotxe d'alta gamma i tots els capricis que vull. Però, encara així, noto una buidor al meu interior. Decideixo agafar el metro: malgrat el cotxe d'últim model que tinc, prefereixo estar envoltat de gent. Quan vaig amb altres persones, tinc la sensació que la solitud no m'ofega tant.

Fa uns dies, però, noto una mirada sobre meu. Algú m'observa. A l'hora punta, el metro està ple a vessar. Sé que està a prop, ho sento. Algú em toca l'esquena i sento el meu nom. Em giro amb espant, no sé qui ha sigut; hi ha molta gent. Potser no ha estat bona idea agafar el transport públic.

Miro amb insistència les cares del voltant, amb l'angoixa de trobar un rostre conegut que no vull veure. Afortunadament, no reconec ningú.

El despatx és a prop del metro. Pujo fins a la planta vint-i-tres d'un magnífic edifici: oficines luxoses i d'alt estànding m'esperen quan s'obre l'ascensor. Aquest matí tenim una reunió important. Iniciem un projecte que catapultarà l'empresa a ser una de les més reconegudes del país. A la sala tot són cares conegudes, però no puc evitar pensar si algú d'aquí és la persona que m'assetja. No la puc veure, però la sento.

Després de la jornada laboral sortim a celebrar-ho. No m'agrada: sóc poc sociable. Però la meva feina m'exigeix fer contactes, i de fet se'm dona molt bé. Això no vol dir que no ho odii. Torno a casa en taxi. Un altre dia aparentment normal. Però sé que alguna cosa passarà. El que no sé és quan ni on.

Un dia nou, el mateix somni esgarriós. Tot està fosc, hi ha una presència maligna. No puc respirar, vull marxar, però el meu cos està petrificat: no em puc moure. Si us plau, que algú m'ajudi.

Veig una corda vermella davant meu i, automàticament, començo a vomitar brossa. Em desperto amb un terror absolut.

Com cada matí, em quedo mirant la foto de la dolça Iria: el seu somriure genuí, els ulls innocents. La targeta continua al mateix lloc; avui em costa una mica més ignorar-la.

La mateixa rutina de sempre: exercici físic, dutxa, esmorzar, feina. Avui ha passat una cosa fora del normal. He perdut el control amb un company de feina; he arribat fins i tot a la violència verbal. Tota l'oficina m'ha mirat amb cara de desconcert. Jo sempre sóc la viva imatge del control i la serenitat, però l'estrès m'està passant factura.

He perdut el compte dels dies que porto somiant el mateix, però aquesta nit ha estat pitjor. Ara la brossa em surt també pels ulls. Ja no puc ignorar la targeta; hi ha alguna cosa amagada al meu inconscient que fa que la meva vida sigui miserable.

Sense pensar-m'ho gaire, truco al terapeuta per reservar una sessió de regressió.

Afortunadament, ha tingut una anul·lació i em pot donar hora per a les quatre de la tarda.

Vaig al despatx, però no aconsegueixo concentrar-me en res durant tot el dia. Em pregunto si descobriré alguna cosa aterridora quan comenci a indagar en el meu passat. I si descobreixo alguna cosa que no puc suportar? Potser per això el meu cap ha decidit desconnectar.

Tot i aquest pensament, quan arriben les tres, agafo les meves coses i marxo.

Durant tot el camí, la sensació d'assetjament es torna més intensa que mai. Per què no em deixa en pau? Qui és? Apresso el pas i arribo més que puntual; per sort, no he d'esperar gaire estona.

La sorpresa arriba quan em trobo amb la persona que m'ha de fer la teràpia. Veig un rostre desconegut, però els seus ulls ja els he vist: em transmeten simpatia i amabilitat. Em fa sentir molt a gust, i sóc capaç d'obrir-me com mai abans ho havia fet. Durant la sessió aconsegueixo percebre un record del passat que em provoca incomoditat. Veig algunes imatges difuses, m'entren nervis i frustració: vull aconseguir més resultats. La teràpia és lenta però efectiva, em diu. Has de tenir paciència. Decideixo tornar, i posem data per a la següent sessió.

Durant els mesos següents fem pocs avenços. He aconseguit recordar una agressió: un lloc fosc, una persona amb males intencions, sensació d'ofec, terror absolut... Però tot és molt tèrbol, no aconsegueixo recordar amb claredat. El que si ha avançat és la nostra relació: s'ha fet molt estreta. No es limita només a la consulta; hem creat alguna cosa molt especial. Comencem a quedar fora de les hores de teràpia: primer per fer un cafè, més endavant per sopar. L'amistat es converteix en una cosa més passional. No podem evitar enamorar-nos.

Aquesta nit surto de treballar més tard del normal. El projecte avança favorablement, però hi ha molta feina. Vull agafar un taxi per tornar a casa, però no n'hi ha cap a la vista. Començo a caminar, i per alguna raó perdo el sentit de l'orientació. Acabo en un barri poc recomanable. Tinc por. Camino de pressa. Com he arribat aquí?

M'agafa de sorpresa: una força em tira cap enrere. No puc lluitar contra ella. Perdo el sentit.

Aquesta vegada, quan em desperto, no estic al meu llit. Tampoc he somiat. Em fa molt mal el cos. No entenc res del que m'ha passat. Necessito ajuda, i només hi ha una persona en qui puc pensar.

Durant aquests últims mesos, no només m'ha ajudat amb les meves pors: també hem construït una amistat.

Una trucada. Dues. A la tercera em contesta. No puc contenir les llàgrimes i, amb desesperació, li explico la meva situació.

—No et moguis —em diu—. Vaig de seguida cap allà.

Li envio la meva ubicació, perquè no sé ben bé on sóc. Només triga quinze minuts.

Segurament ha ignorat tots els radars que s'ha trobat pel camí. S'acosta a mi amb preocupació. Estic recolzada contra una paret, amb la roba bruta i trencada.

—Què fas aquí? Com has arribat a aquest lloc perdut de la mà de Déu? —m'interroga.

—No ho sé... no ho sé... —contesto plorant.

M'ajuda a aixecar-me, no sense dificultat. M'abraça càlidament, però hi ha alguna cosa que no està bé. Alguna cosa que no és correcta. M'abraça més fort. Jo m'hi apooio, contra el seu cos.

Fico una mà a la butxaca de la meva americana i trec una xeringa; li clavo al coll sense que se n'adoni i apreto l'èmbol. Ara ho recordo tot. He practicat aquest moviment

milers de vegades perquè la meva víctima no es pugui defensar. Ara recordo per què els seus ulls em semblaven coneguts: portava molt de temps estudiant-lo per poder seduir-lo, enganyar-lo i portar-lo fins aquí. Cau a terra pesadament, però no està mort: té els ulls oberts però no es pot moure ni un mil·límetre. Trec una corda vermella de la butxaca interior de la jaqueta, faig un nus al voltant del seu coll i apreto, apreto fort; he entrenat i tinc molta força i ell no es pot defensar. Es posa vermell primer i, poc a poc, va canviant a blau. Els seus ulls em supliquen, però jo apreto més fort. Poc abans que perdi la vida trec una foto i li ensenyo: és la mateixa foto que tinc a la tauleta de nit. La dolça Iria és l'última imatge que veurà abans de morir.

Camino cinc quilòmetres per allunyar-me del lloc del crim; agafo un taxi perquè em porti a l'altra banda de la ciutat. Després camino cinc quilòmetres més fins a una zona despoblada. Em desempallego de la perruca: ara torno a tenir el cabell negre. Trec el meu DNI, carnet de conduir i targetes de crèdit. Paula Martí és el nom que surt a tots els documents. Faig una pila amb tot i trec un encenedor; ho cremo. He de canviar d'identitat: m'he desempallegat de la meva quarta víctima. És hora de buscar una altra ciutat i un altre nom. Torno a mirar la foto de la nena, l'Iria —quin nom més preciós— però no, no em tornaré a dir mai més així. L'Iria era una víctima, i jo mai més seré una víctima. He de buscar un altre nom.

Perquè ara jo sóc la depredadora.